

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΟΙ ΑΝΕΜΟΤΡΑΤΕΣ ΓΥΡΙΖΟΥΝ...

Σάν πέρασε ὁ χειμώνας, μὲ τὸ ἔμπα τῆς ἀνοιξῆς, οἱ δύο ἀνεμοτράτες ξαναθάσανε στὸν τόπο μας. Ὁ γρησιμὸς τῶν ξένων ψαράδων εἶχε τὴν ἴδια μὲ τὴν περυνὴ πανηγυρικὴ θεωρία: Ἡ Ἰταλικὴ σημαία ἐκματίει στὸ πρηναῖο κοντάρι καὶ στὴν ἀντένα τῆς κορφῆς, στὸ τομπουκι, ἐτρεμόταζε τὸ μυτερὸ τρίχορμο σινιάλο... Καὶ οἱ ἀνεμοτράτες, μὲ τὰ πορφυρὰ τους πανιά ολοφρόσκατα, σὰ δύο μεγάλα κοκκινοφτέρουγα πουλιά, μύηκανε στὸ λιμάνι μας καὶ δέσανε στὸ μουράγιο, ἀντικρὺ στὸ Τελωνεῖο. Ἡ χώρα βούιξε: — Οἱ Ναπολιτάνοι!... Ἦρθαν οἱ Ναπολιτάνοι!...

Ἀυτὴ τῆ φορὰ κουβάρησαν μαζί τους καὶ μιὰ μεγάλη χελώνα πού τὴν εἶχαν πιάσει στ' ἀνοιχτὰ, στὸν πελαγίσιο δρόμο τους, καὶ τὴν τραβούσανε ζωντανή, δεμένη πίσω μὲ παλαμάρι, λάφυρό τους θαλασσινὸ, ἀξιοπεριέργο... Ἡ χελώνα ἦτανε σάν ἕνα βράχος, κ' εἶχε τὴ ράχη μαυροσφαιρὴν, γιομάτο ἀπὸ φρέια καὶ χοχίλια τὸ καθοῦνι τῆς... Πότε βούλιαξε κάτου καταντροπασμένη, τότε ἀνέβαινε στὸν ἀφρό καὶ ξεφρούσε τὸ νερὸ, καὶ πάσκιζε, ὄλο πάσκιζε νὰ λευτερωθῆ. Χελώνα ἦτανε, ἤρωας νεοελληνικοῦ ἔργου δὲν ἦτανε, κ' ὅμως ἀγωνιζότανε ἐνὰ σπῆσι τὰ δεμάτῃ τῆς! Ἄλλοιμον, δὲν τὰ κατάφερε ἡ κακομοῖρα κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ ψαράδες βάλθηκαν νὰ τὴ σφάζουν.

Λοιπὸν τὴν τραβήσανε στὴ στεριά, ὄλο μαζί, «ἔγιασα-τίρα!» «ἔγιασα-τίρα!» καὶ τὴν ἐπέταξαν στὸ πλακόστρωτο τῆς προκυμαίας, ἀνάστροφι... Τὸ ζῶο κοινοῖσε τὰ πόδια του, τὸ κεφάλι του, μὲ ἀτελεισμὸ, μὲ ἀγωνία. Γύρω, ἕνα πλήθος παρακολούθοιτο τὸ θέαμα. Οἱ Ναπολιτάνοι μιλούσαν ὄλο μαζί καὶ φωνάζανε σὰ γύφτοι... Ἄξαφνα, ἀπὸ τὴ μιὰ τράτα πετάχτηκε ὄσω ἕνας κοντοδέματος ἄντρας, μαυρειδερός, μὲ χρυσὸ χαλκὰ στὸ ἐν' αὐτὶ. Στὰ μπράτσα του ἦταν κεντημένες γοργόνες καὶ φιδία. Μὲ τὰ γυνιά του βρεγμένα πόδια σφράγιζε στερεὰ τῆ γῆς καὶ στὸ δεξὶ του χερὶ κρατοῦσε ἕνα φοβερὸ μπαλντῆ... Προχώρησε στὴ χελώνα, πάτησε μὲ τῶνα πόδι ἐπάνω τῆς, σήκωσε τὸ μπαλντῆ ἐγὰ καὶ τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι.

— Μπράβο, Ἄλφιο! φωνάζανε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του... Ἀμέσος ὁ σπαρμαγῆς τοῦ θαλάσσιου ζώου ἔπαψε. Ὁ χελωνοσφάκτης τῆς ἔδωσε μιὰ-δύ ἀκόμη στὸ καθοῦνι καὶ τῆς τῖπασε. Ἐπειτα, ἤσυχος, ξαναγύρισε στὴν τράτα. Οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ καθαρίζουν τὴ χελώνα, νὰ τὴν κομματίζουν... Τὰ παιδιὰ τῶν ψαράδων ἔφεραν σκουτέλια καὶ λεβέτια, ἔπαφταν τὰ κομματῖα — πού ἦταν μαυροκόκκινα, σὰ βουβαλίσιο κρέας, ἐντραγιασμένο — τῶφροναν μέσα καὶ τὰ κουβάρησανε στὸ ἀμάρι. Τὰ κόκκαλα τὰ πετοῦσαν στὴ θάλασσα. Σὲ λίγο, φάνηκε κ' ὁ καπετὴν Ρόκκα ντὶ Μπάραμπο, ὁ ἀρχηγὸς τους, πού εἶχε πεταχτὲ στὸ λιμεναρχεῖο νὰ δώσει τὰ χρωτῖα του: Ἦτανε πάντα ὁ ἴδιος: Ἐπιβλητικὸς, τετράγωνος, μὲ παχὺ μoustάκι, βαθὺ βλέμμα, ζοηράτος. Στὰ

δόντια του ἡ ἀχώριστη λίπα, ἡ γιοσουρένια... Τὸν ἐπλησίασα καὶ ξαναδέσαμε τὴν περυνὴ γνωσιμῖα.

— Μπὲν ἀρριθάτι, καπιτὰν Ρόκκα!
 — ὦ, γκράτσι!.. Κόψε στὰ λέϊ; Μπὲ;...
 Ὁ Ἰταλὸς καπετάνιος ἦταν πολὺ εὐχαριστή-
 μένος πού ξαναγύρισε στὸν τόπο μας, γιατί ἡ
 περυνὴ δουλειὰ τοῦχε ἀφήσει κέρδη καὶ φέτος
 λογάρισε νὰ βγάλῃ πότερα. Ἦταν ἐφοδιασμέ-
 νος, ἔλεγε, μὲ καινούρια δίχτυα κ' ἄλλα σί-
 νεργα τῆς φαριχῆς κ' ἔφερε μαζί του μερικά
 νέα παλληκάρια, πολὺ σβέλλα, ἀπὸ τὰ λιμάνια
 τῆς Ἀπουλίας τσοφμαρισμένα. Ὁ τόπος μας
 κ' ὄλα τὰ περὶχωρα θάτρωγαν ψάρι καὶ φέ-
 τος, παχὺ καὶ μπλόκο, τοῦ ἀφροῦ!

Κι' ἀλήθεια, ἔβλεπε κανεῖς πὺς ἡ χαρὰ ἦ-
 ταν ἀμοιβαία. Μόνο πού δὲ σημασιοτολήτηκε ἡ
 πόλη, καὶ νὰ κατεβῆ ὁ Δῆμοσχος μὲ τὸ Συμβού-
 λιο νὰ τοὺς βγάλῃ λόγο!... Κατέβηκε ὅμως ὁ παπάς ὁ καθολικὸς
 καὶ μπῆκε στὶς ἀνεμότρες καὶ τὶς εὐλόγησε πρῆμη-πλόρη, καὶ διά-
 θασε μιὰ λατινικὰ εὐχὴ, πού τὰ πληρώματα τὴν ἀκούσανε ξεσοκίφω-
 το, σοβαροὶ καὶ μάλιστα μερικοὶ γονάσανε κίελας καὶ μοιροβόησαν
 τὸ «Ἄβε Μαρία!...»

Ἔστερα ὁ παπάς ἔφυγε καὶ ὁ καπετάνιος ξαναπῆσε τὴν κουβέν-
 τα μαζί μου... Σὲ μιὰ στιγμῇ, θυμῆθηκα τὸ φίλο μου τὸ Μικέλε, τὸν
 ἐρωτόπαθο ψαρά, τὸν παρανοσῆρα, πού ὄλο τὸ περυνὸ καλοκαίρι,
 μαζί μὲ τὰ μπαρμυτῖνια καὶ τὶς γαριδές, μούφερνε στὸ σπίτι καὶ τὰ
 αἰσθηματικὸ του τὰ βῆσανα καὶ μὲ εἶχε κάνει συμβουλόταρο του.

— Ὁ Μικέλε, καλέ, πού εἶνε ὁ Μικέλε;! Δὲν τὸν ἐρέρατε τὸ
 Μικέλε; ρώτησα ψάχνοντας γύρω μὲ τὸ μάτι.

Ὁ καπετάν Ρόκκα ντὶ Μπάραμπο κίνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι ἐπό-
 θερο Μικέλε καὶ μοῦ εἶπε πὺς ἐφέτο δὲν ἦτανε βαλετὸ νὰ τόνε
 φέρονε μαζί τὸ Μικέλε, οὔτε καὶ ποτὲ, γιατί ἡ μοῖρα του στάθηκε
 τραγική. Κι' ἂν ἤθελα νὰ τὴ μάθω, θάπρεπε νάχομιε καιρὸ καὶ κρα-
 σάει μπροστὰ μας.

Λοιπὸν, ὁ καπετάνιος μὲ προσκάλεσε νὰ φάμε τὸ βράδι μαζί, στὸ
 κατστρώμα, καὶ νὰ τὰ ποῦμε.

Ἀναμμένα τὰ φῶτα, ξαναμίμξα μὲ τοὺς φίλους μου τοὺς Ναπο-
 λιτάνους. Τοὺς βόηκα ἔτοιμος, στρομηνὸ τὸ ψαράδικο τραπέζι καὶ
 μὲ πεπιμενῶν. Καθισμένοι στὸ κατστρώμα σταυροπόδι, γύρω-γύρω,
 κ' ἕνα μεγάλο φανάρι κρημασμένο ἀπὸπάνω τοὺς ἐφώτιζε.

— Μπωναρέα λῆ κοπιάνο! καληπῆστια καὶ καθίσια πλάγι στὸν
 καπετάνιο.

Κι' ἀμέσως, ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ ἀμπαριοῦ, πού ἦταν τὸ
 μαγεροῦ, ξεποδάλε ἡ μακαρονάδα, ἀχιστή, μὲ μπόλινη
 σάλτσα—γκράσσο—καὶ σαφδέλες παραταγμένες γύρω-γύρω
 στὴν τεράστια πατέλα. Μακαρονάδα βέρα Ἰ-
 τάλιανη—μάρα νεποζιτάτα! Καὶ τὰ στόματα
 δουλέσανε λαίμαργα, πεινασμένα... (Ἐλνε, ἀλή-
 θεια, δαμονίος ὁ τρόπος πού τρῶνε οἱ Ἰταλοὶ τῆ
 μακαρονιάδα. Ἔχουνε μιὰ δεξιotechνία νὰ πῶ-
 νουν τὰ μακαρονία μὲ τὸ πηροῦνι, νὰ τὰ στηθ-
 φουν ὀλόγυρά του, νὰ τὰ καταγωνιάζουν, μιὰ κα-
 πατσιτὰ ἀξιοθαύμαστη!... Εἶνε οἱ ταχυδαχτυ-
 λοχοὶ τῆς μακαρονιάδας...)

Ἔστερα, ἦσθε ἄλλη πατέλα. Πλούσια τὰ ἐ-
 λέφτρα—ποῦ ἔπλεαν σὲ παχειὰ σάλτσα κρηνο-
 κωνική. Λοιπὸν, ἦταν ἡ χελώνα ἡ θαλασσινή! Μυροβιά βαρεία, σάν ἀπὸ φρέια καὶ λιδοῖο καὶ
 κατρώμ, ἀνασπασμένα ὄλα, μοῦ χτύπησε τὰ ρου-
 θοῖνια. Σίγουρα, ἐγὼ δὲ μποροῦσα νὰ φάω ἀπὸ

ΣΗΜ. ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Οἱ ἀναγνώστες μας θὰ ἐνθουσιάζονται βέβαια τὶς «Ἀνεμοτράτες» τοῦ Κ. Στεφ. Δάφνη, πού ἐδημοσιεύθησαν στὸ Χριστογεννητικὸ φύλλο. Τὸ σημερινὸ διήγημα ἀποτελεῖ, τρόπον τινά, συνέχειαν ἐκείνου, μπερὶ ὅμως κάλλιστα νὰ διαβασθῆ καὶ ὡς αὐτοτελὲς διήγημα.

κείνο τὸ φαί κ' ἄς μὲ βεβαίοναν οἱ φίλοι μου πὸς ἦταν μεζὲς ἐξαι-
 σιόν, κοῦν μποκόνη, σινιόρ ὁ Μοϊφραν λοιπὸν ἔνα πάτο ψάρια μα-
 ρινάτα καὶ σὺν χωρὸ ποὺ ἐκεῖνοι ἐζάρταν τὰ χελονόκομματά τους,
 γλιφοντας καὶ τὰ δάχτυλά τους, ἐγὼ ξεκοκάλιζα ἥσιχα-ἥσιχα τὰ
 μπαριόλια μου.

Ἄ, ἦταν ἀξιαγάπητος ἐκεῖνος ὁ καπετάν Ρόκκα ντὶ Μπάρμπαρο!
 Φανταστὴς πὸς ἀπόψε δὲν ἦταν τὸ συνθηθισμένο τους νεοσμένο ἔθ-
 δι. Γιὰ τὴν μὴν διέταξε κ' ἔφεραν ἀπὸ τ' ἀμπόρι τρεῖς μποτιλίες
 κροσὶ Καλαβρῆζικο. Φανταστὴτε ἐπὶ φέραναι καὶ ποτήρια! Λοιπὸν,
 τὸ Καλαβρῆζικο λαμπρίζε στὰ ποτήρια καὶ κατακυλώσει χαιδευτικά
 στὰ διαφωσμένα λαργύγια μας...

Ἐκεῖ, στὴν ὄρα τοῦ κρασιοῦ, εἶχα τὴν κακὴ ἐπιθυνησι νὰ ριζο-
 στή μέρη τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου τοῦ Μικέλε καὶ νὰ τοὺς χάλιασο
 τὸ κέφι τῶν ἀνθρώπων... Ὁ καπετάνιος ἐσοκίσειε τὰ μοιστάκια του
 μὲ τὸ ἀνάστροφο τοῦ χεριοῦ, μονημοῖρισε «πόθερο φαγκάτσου» κ' ἄρ-
 χισε νὰ διηγήται τὴν ἱστορία του:

Πέρον τὸ χινόπορο, σὰν ἐσάλασαν οἱ τράτες ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ-
 οῦ, γυοῖζοντας στὴν πατιόδα, ὁ Μικέλες ἐστρεξε στὴν κοιταστή, βα-
 ριά ληπημένος. Κεῖνο τὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν ἀδερφή του
 τὴν Ἄννα καὶ τοῦραφρε πὸς ἡ ἀρεθονοιαστικά του ἡ Φιορέλα τὸν
 ἀπαρηγήθη καὶ παντρεθίσε μὲ ἄλλον, τοῦκανε πολλὰ κακὰ τὸ Μι-
 κέλε. Κατὰκαρὰ τὸ πήρε. Ὅτιε νὰ φρά ἤθελε, οἷτε νὰ τῆ, μόνο
 ἐστρεξε σιωπηλῶς, μὲ σαγηνιμένα τὰ δόντια, στὴν κοιταστή ἡ ἐπιγῆνη
 πέρα-δῶθε καὶ καμμιὰ φορὰ στεκότανε κ' ἐφτινε στὴ θάλασσα...
 Ὅλη κείνη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθη, μόνο κοιτάζε τ' ἀστέρια καὶ τὰ
 κίματα καὶ μονημοῖριζε βροσιές, ἐζέλαγε. «Σὶ, σινιόρ μιο!» Ὁ τιμο-
 νιῆρης τὸν ἄκουσε νὰ κλάη καὶ νὰ λέη χίλιες φορὲς τ' ὄνομα τῆς
 Φιορέλας τῆς ἀρεθονοιαστικῆς του, ποὺ τὸν ἀπαρηγήθη καὶ πήρε τὸ
 μινεστάντε ἀπὸ τὴν Τοῖβιτα Βένια καὶ τοῦτονε τὸν ἐπλάττεισε...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐστρεξε τὸ ἴδιον ἀσκοντοφυλὸς
 πίσω ἀπὸ τὰ σκονιά τῆς πρῆμης. Τῆξε πάρε, βλέπει,
 στὸ φίλῆτομο τὸ παιδί καὶ συλλογίζοτανε πὸς θὰ πῆγαινε
 στὸ Μπάρ, νὰ τὸν ἀναπαύῃ ὁ κόμος καὶ νὰ λέη: «Νά, ἐπούτος εἶνε
 ποὺ ἔφαγε τὴν χυλόπριτα!» Ὅλη κείνη τὴν ἡμέρα ἀμεινιάνε
 μὲ γεμιάτα τὰ πανιά, φοροκοθαλάσσια καὶ τοὺς σκαπιανέδαξ... Μὰ ὅσο
 κοντεῖανε στὸν Κάβο Μαλιά, τόσο ἀγρίοιζε ὁ κωφός,
 καὶ τὴ νύχτα πῆ ἔβαλε βροιά δυνατὴ... Ὁ καπετάνιος
 ἔλεγε κίποιν νὰ ποδίσουν, ἐκεῖ κατὰ τὰ Βελανιδιά ἡ ἄλλοι, ὡς νὰ γλυ-
 κινή ὁ κωφός, μὰ ὅς τόσο ἀπόφραξι δὲν πῶσανε
 καὶ δοῦλεναν ὄλοι τους στὰ πανιά, πέρα-δῶθε...
 Ὁ καπετάνιος διέταξε τὸν ἔνα καὶ τὸν ἄλλο,
 τοὺς ὄρντινιαιε μὲ τ' ὄνομά τους καὶ τρέχαι
 κοντὰ του, ἀσέλτοι... Μὰ σὰν ἐξάλεισε τὸ Μικέλε,
 αὐτὸς δὲν παρουσιάζτηκε.

— Μικέλε! φωνάζει πάλι ὁ καπετάνιος. Μικέ-
 λε, βένη κοντὰ! πρῶτο!...

Καὶ πάλι καμμιὰ φωνή... Τότες, ἀνάμια
 στὴν ἄγρια ἐκεῖνη χιματοβουή καὶ στὴν ἀντάρα,
 ριχτανε ὄλοι τ' ὄνομά τὸν ἔδο καὶ κεί, ἀπάνου-κίτου,
 ψάχανε παντοῦ, λαχτοῦζανε, καὶ τ' ὄνομά
 τὸν ὅπλασε ὁ βρομῶς καὶ τὸ σκατιό, γωφὸς
 ἀπάντηρη... Καὶ σὰν πέρασε ἡ νύχτα καὶ τὸ σούροιο
 γλυκοχάραξε, βεβαίωθηκαν πῶς ὁ Μικέλε δὲν ἦταν
 ποθενὰ τριπομένο, πὸς τὸν εἶχε πάρε τὸ πέλαγο... Στιγμονά
 ὁ Μικέλε εἶχε βάλει μονάτους τοὺς τέλους
 στὴ ζωὴ του, γιατί αὐτόνε ποὺ ἦταν ἀξίος θα-
 λασσιός, τὰ κίματα δὲ μοιροδοῦσαν τὸν ἄνω-
 τῆρον σὰν ἄζερο...

— Ριχτρε μέσα καὶ πνίγηρε, ἐπέλειωσε τὴ διήγησή
 τοῦ ὁ καπετάν Ρόκκα. Δὲν ἤθελε νὰ ξαναγυρῆ
 στὴν πατριδα... Αὐτὸ ἦταν τὸ στερεὸ
 τὸ ταξεῖδι!

— Καὶ τὴν ταξεῖδινη στὰ βάρη! ἐπαμύληρωσε
 ἕνας γέρος.

Γίνεκε ἀγρόστημη σιωπή... Ἐνα παρόπολο
 μᾶς γίωσεσε τὰ ποτήρια. Ὁ καπετάνιος
 σπῆκοσε ψηλά τὸ δικὸ του.

— Γιὰ τὸ σκονιό τοῦ Μικέλε! εἶπε, ἀν' ἐπῆρ-
 ναί μᾶς!

— Ἴν πάσει! ἐμονημοῖρισαν ὄλοι καὶ ἦσαν
 τὸ μαυροκόκκινο μπροσόν, παρακαλῶντας
 νοερά τὸ Θεὸ νὰ εὐχορῆσῃ τὸ σπῆροφό
 τοῦ ποὺ ἀγρίοιζε τόσο παφάρορα, ὡς ποὺ
 νὰ πῆρη στὴν ἄμαρτια τῆς αὐτοκτονίας...

Μὲ τὸ γυρισμὸ τῶν Ναπολιτάνων, ξαναγύρισε
 καὶ τὸ πανηγύρι στὸν τόπο μας. Ὁ κόμος
 ἔτρωγε φρέσκο καὶ μπόλιζο φάρι, καὶ διασκεδάσε
 κάθε βράδι στὴν προκίμα μὲ τὰ τραγοῦδια
 τους καὶ τοὺς χοροὺς τους... Τὰ παλληκάρια
 ἐπῆλοῦνται, καὶ τὸ κόκκινο
 μαυτῆλι στὸ λαμπρὸ, στήνανε
 μιάλους στὸ πλαζάστορο... Τώρα
 δὲν ἦταν πῶς ὁ ἄμιρος ὁ Μικέλε
 νὰ τοὺς ἀκομπανιῆρη μὲ τὴν
 κιάρα, μὰ ἐν' ἄλλο παλληκάρι
 ἔπαιε φροσμονίκα, μὰ ἄλλος
 τῆ γωκαρίνα. Κ' ἡ ὄρχηστρα
 ἔκανε εὐνοεινιδήτα τὸ χροῖς
 τῆς. Οἱ πὸ ἡλιωμένοι
 παρακοιλοῦσαν τοὺς χοροὺς
 μὲ τὴν αἰώνια
 πῆτα στὸ στόμα, σιωπηλοὶ
 καὶ νοσταλγημένοι... Καὶ
 πίσω τους, στὶς θερινές
 ἐκείνες φρεγγαροβαδιές,
 ἀνάστανε
 πλατεῖα καὶ
 λεύτερη ἡ
 θάλασσα,
 ποὺ ἀρχίσε
 ἀπὸ δῶ κ' ἔφτανε
 στὸ Μπάρ
 τους τὸ
 πολυπόθητο...

...Νά σου τες τώρα κ' αὐτὲς!... Οἱ σαρτέρες!
 Σὰν τὶς ταξιδιάρικες χελιδόνες, μᾶς ἦσαν
 ἀέφρανα μὲ τὸ τρέινο τῆς Ἀθήνας,
 καὶ στήσανε τὸ πλάκο
 στοὺς χωροκόμοσσι, στοῦ Ἀντρέου
 τοῦ Κοιτοῦστὶ τὸν
 καφενέ!... Ἦταν ἡ
 Καρμελίνα καὶ ἡ Πάολα
 καὶ ἡ Μιράντολα—ἡ
 Μιραντολίνα, καὶ μὲ
 τὴν ἐλιά στὸ μάγουλο,
 Ἰταλιάνες βέρες...
 Πλαρώματα καὶ
 τοσκίματα καὶ
 νάτζια. Χορὸς
 καὶ τραγοῦδι—
 ποὺ πάντοιν
 τραγοῦδι!...

Γεγονός γιὰ τὴ μικρὴ μὲ πῶλη, Συγκίνηση
 γιὰ τοὺς Ναπολιτάνους
 ψαρῶδες. Πῆει τὸ
 μυαλό τῶν παλληκάρων,
 μὰ κ' οἱ μωκοποῖ
 δὲν ἔμειναν
 ἀδιάφοροι... Φιλίες
 μὲ τὶς σηματριώτισσες,
 λαζριντὶ. Τὸ
 βράδι, στὸ
 καφεροσάντᾶν (ποὺ
 πῆγαινε ἀλλοπαῖνη,
 μὲ τὰ καλὰ τους καὶ
 τοὺς σκούφους
 μὲ τὴν κόκκινη
 φούντα
 στὴν κορφή) οἱ
 Ναπολιτάνοι
 ἔπιαναι τὶς
 πρῶτες θέσεις
 κοντὰ τὸ πάλκο.
 Ἄς πῆρ καὶ τὸ
 παλιόκελο
 φρέτος!... Καὶ
 τὰ
 χερσάματα
 παίρναι
 καὶ
 δῖναν. Ἄ τὸ
 τὰ
 τραπεζάκια
 στὸ
 πάλκο
 ἀλλάζονταν
 πειράγματα,
 γλυκοῖγια,
 σκέο-
 τσα,
 τραπαμέντα...

- Ὁέ, Καρμελί! Καρμελί!...
- Ὁέ, Πάολα!
- Ὁέ, Μιράντολα! Μιραντολίνα!...

Οἱ τρεῖς
 χάρτες—
 λγάκα
 χοντρές, ἐν' ἀλήθεια,
 μὰ φρέσκιες
 ἀκόμα κ' ἐρωτιώρες—
 ἦταν
 κάθε
 βράδι
 στὶς
 δῶξες
 τους. Ἄς
 μὴ
 φαγῆ
 παρῶξενο,
 μὰ ὁ
 ἔθνοςος
 εἶχε
 ἐντυπῆ
 μέσα
 τους,
 μὲ
 τὸ
 ἀντίκροσσι
 τῆς
 Ἰταλικῆς
 σημαίας
 στὶς
 δύο
 ἀνεμότρατες,
 Ὅσα
 βγάξαν
 ἀπὸ
 τὸ
 καφεροσάντᾶν,
 τὰ
 γλεντοῦσαν
 μὲ
 τοὺς
 σηματριώτες
 τους,
 μὲ
 κέφι
 τρι-
 κοῦθερο...
 Κι' ἦταν
 ἀλήθεια,
 ἀξιαγάπητες,
 δῖναν
 ἐπάνου
 στὸν
 ἐν-
 θουσιασμό
 τους,
 ὄρθης
 καὶ
 οἱ
 τρεῖς
 στὴ
 γωκαρί,
 τὸ
 πάλκο,
 μὲ
 ξα-
 φρικιὰ
 σοβαρότητα,
 τραγοῦδοῦσαν
 τὸν
 ἴμο
 τους
 τὸ
 Γαριβαλδινό.
 ἐνθὶ
 τὶς
 ἀκομπανιῶνας
 τὰ
 βιολιά
 καὶ
 οἱ
 κιάρες
 τῆς
 πρῆμης
 ὄρχηστρας
 καὶ
 τὶς
 συνῶδεναι
 στὸ
 τραγοῦδι
 τους
 ὄλοι
 μαζί
 οἱ
 Ναπο-
 λιτάνοι:

'Εἶδα Γαριβάλδη,
'Εἶδα Διμετρά!...

Ἄλλοτε
 πάλι, στὴν
 τρέλλα
 τοῦ
 κρασιοῦ,
 πη-
 δοῦσε
 ἀπάνου
 στὸ
 πάλκο
 κανένα
 ἀπὸ
 τοὺς
 νέους
 μὲ
 τὸ
 κόκκινο
 μαυτῆλι,
 «Μαράδο,
 Τυβόνι!»
 καὶ
 ἔφραγε
 μαζί
 τους
 κανένα
 Σαρντινέζικο
 μπᾶ-
 λλο, ποὺ
 τὸν
 χερσοκοποῦσαν
 ἀπὸ
 καρδιάς
 ντόπιοι
 καὶ
 ξένοι.

Ὅλοι,
 μπορεῖ
 κανεὶς
 νὰ
 πῆ,
 λάβαναι
 μέ-
 ρος
 τὰ
 βραδιὰ
 ἐκεῖνα
 γωκαρία
 τοῦ
 καφε-
 ροσάντᾶν. Ὅλοι,
 ἐκτός
 ἀπὸ
 ἕνα. Κι' ὁ
 ἐνας
 αὐ-
 τὸς
 ἦταν
 ὁ Ἄλφιο, ὁ Σικελός.
 (Κοιτάξε
 συμπροση: τὸ
 ἴδιο
 ὄνομα, ὁ
 ἴδιος
 τόπος
 μὲ
 τὸν
 τραγοῦδ
 ἦρωα
 τῆς
 «Καβαλλερίας
 Ρουσιτάνας».) Ὁ Ἄλφιο,
 ὁ
 μαυροκόμοσσι
 καὶ
 δυνατὸς
 ἄντρας,
 μὲ
 τὶς
 γωφῶρες
 στὰ
 μπροσά. Ἦταν
 ἐκεῖνος
 ποὺ
 πήρε
 τὸ
 μαυτῆλι
 καὶ
 γωφῆ! ἔχο-
 ροις
 τὸ
 κεφάλι
 τῆς
 χελιδνας.

Αὐτὸς
 καθότανε
 τόμο
 σὲ
 μιὰ
 γωνιά
 τοῦ
 καφε-
 ροσάντᾶν,
 ἔπιανε
 τὸν
 καφέ
 του,
 κἀντρε
 τὴν
 πί-
 τα
 του
 καὶ
 δὲ
 μιλοῦσε... Ὅμοια
 τὰ
 μάτια
 του
 παρακοιλοῦσαν
 διη
 τὴν
 κίνηση—
 καὶ
 ποὺ
 πάν-
 τοιν
 τὴν
 Καρμελίνα—
 μὲ
 ἀγρινη
 προσοχή...

Στὸ
 τέλος,
 ἡ
 Καρμελίνα
 τὸν
 ἀνακάληψε. Τὰ
 βα-
 ρειά,
 μαγνητικὰ
 μάτια
 τοῦ
 Σικελοῦ
 τὴν
 ἐτράβησαν,
 ὅπως
 τὸ
 φίδι
 τρα-
 βεῖ
 τὸ
 ποῦλι, κ' ἡ
 γωνιαία
 πῆρη
 κ' ἔκαστος
 κοντὰ
 τὸν
 ὄμοιο,
 ἔθλε-
 γε
 κανεῖς,
 καὶ
 συλλογισμένη. Ἀπὸ
 κείνη
 τὸ
 βράδι, ἡ
 Καρμελίνα
 τὸν
 προτιμοῦσε,
 δὲν
 πῆγαινε
 σὲ
 ἄλλον, μόνο
 ἴμα
 τελειοῦνε
 τὸ
 τραγοῦδι
 τῆς
 ἐρχότανε
 κοντὰ
 του, «Μονασέρα, Ἄλφιο»,
 καὶ
 καθότανε
 γιὰ
 νὰ... τὸν
 τρατῆρη
 αὐτῆ. Κοιθῆντιαν
 ἀγρὰ
 καὶ
 χαμλοῦρωνα,
 ὄχι
 πολλὰ
 λόγια
 κ' ὄλοι
 καταλάβαιναν
 πῶς
 ὁ
 ἕνας
 ἦταν
 δοσιμένος
 στὸν
 ἄλλον: καὶ
 τὸν
 ἐμαζοῦσαν
 τὸν Ἄλφιο,
 γιατί
 ἡ
 Καρμελίνα
 ἦταν
 ἡ
 ὁμορφότερη
 ἀπὸ
 τὶς
 τρεῖς—
 μελαχροινή,
 εὐφροσμη,
 μεγαλοῖμα—
 καὶ
 τὸ
 κόκκινο
 τριαντάφυλλο
 τῆς
 ταιριάσε
 θαυμάσια
 στὰ
 μαυτῆλια.

Μὰ
 ὁ
 καπετάν
 Ρόκκα
 ντὶ
 Μπάρμπαρο
 δὲν
 τάβλεπε
 ὄλ' αὐτὰ
 μὲ
 καλὸ
 μάτι γι' αὐτὸ,
 πρὶν
 τὰ
 μεσάνυχτα,
 φροντίζε
 νὰ
 πῆγαινη
 στὸ
 καφεροσάντᾶν
 νὰ
 τοὺς
 περμαίνε: — Ἐξίστε,
 παιδιὰ,
 ἀμῶν
 ἔχ, μὲ
 δουλειά! Καὶ
 τὰ
 παιδιὰ
 ἀποχωροῦνται
 τὶς
 φηληνάδες
 τους
 καὶ
 ἀ-
 κοιλοῦσαν
 ἵπᾶκοναι
 τὸν
 καπετάνιο
 τους,
 ποὺ
 κληροῦντιε
 μὲ
 χερσὶ-
 γελο
 κ' αὐτὸς
 τὶς
 σηματριώτισσες
 τους: «Μπονᾶντε,
 σινιορῆ!»

Ὅμως,
 μιὰ
 βραδιὰ,
 ὁ Ἄλφιο
 δὲ
 θέλησε
 ν' ἀκοιλοῦσῃ
 τὸν
 καπετάνιο
 του. Δυνατὰ,
 γιὰ
 νὰ
 τ' ἀκούση
 κ' ἡ
 Καρμελίνα,
 ὁ
 ἐπι-
 λοτῶροχλος
 Σικελός
 εἶπε
 πὸς
 αὐτὸς
 θάρθη
 στὴν
 τράτα
 ὅποτε
 θέλει
 αὐτὸς,
 γιατί
 αὐτὸς
 κανένος
 δὲν
 εἶνε
 οὐλόδος
 καὶ
 θὰ
 μείνη
 νὰ
 κῆρη
 του!... Κάτ
 ἔκανε
 νὰ
 πῆ
 ἡ
 Καρμελίνα,
 μὰ
 ὁ Ἄλφιο
 τῆς
 ἐφροῖξε
 μὲ
 ἄγρια
 ματιά,
 κοῦστ
 ἡ
 τῆς
 σφροῖξε,
 κ' ἡ
 Καρμελίνα
 ἔφρασε
 στὴ
 θέση
 τῆς... Ὁ
 καπετάν
 Ρό-
 κκα
 σῆκοσε
 τοὺς
 ὄμοιους,
 «τότε
 εἶσαι
 λεύτερος»,
 τοῦ
 εἶπε
 καὶ
 τοῦ
 γῶρισε
 τὴ
 ῶχη. Ὁ Ἄλφιο
 ἐπατάλαβε
 πὸς
 ἀπὸ
 κείνη
 τὴ
 στιγμή
 ἔταψε
 μὰ
 νὰ
 εἶνε
 τοῦ
 τσοῦμο.

Ὅμως
 οὔτε
 πεντάρου
 τὸν
 ἔνοιωσε. Ἐκεῖνη
 τὴ
 νύ-
 χτα
 ἡ
 Καρμελίνα
 τὸν
 ἐπῆρε
 σπῆτι
 τῆς—
 ἐκεῖ
 πᾶνω
 στοῦ
 Σιμωνάκη—
 ποὺ
 λένε—
 καὶ
 πλάγιασαν
 μαζί...
 Καὶ
 τὴν
 ἄλλη
 μέρα
 ὁ
 καπετάν
 Ρόκκα
 τοῦτοῦτε
 τὸ
 λογαριασμό
 του,
 τὸν
 ἔδουσε
 ἀπὸ
 τὰ
 χερσὰ

τον και πήγε στο Προξενείο και το άναφερε.

Μιά Κυριακή πρωί, μιά πασιχαρα μέρα, καθώς επήγαινα περιπάτο κατά τὸ Πολύγυρο, βλέπω μιά μεγάλη παρέα πού ερχότανε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Στάθμα και τοὺς περίμενα.

Ἦταν οἱ Νασιολιτάνοι, μὲ τὰ καλά τους, ὄμοι μαζί—ἐκτός ἀπὸ τὸν ἄλφιο βέβαια—καὶ μὲ τὸν κατεπαιγνὸ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς. Ἐρχαν μαζί τους και τὸν παπὰ τὸν καθολικό... Μπροστά πήγαινε ἕνα παιδί κρατώντας ἕνα μαῦρο ξύλινο σταυρό. Ἦταν ὁ μούτσος ὁ Λούκας, τὸ ἀγγονάκι τοῦ γέροντος φραῦ, πού πέθανε πέρα στὸν τόπο μας και τὸν εἶχανε ψηλά, στὸ Φράγαζο τὸ κοιμητήρι, πίσω ἀπὸ τὸ βουναλάκι και τότε ὁ Λούκας κρατοῦσε τὸ σταυρὸ τοῦ παπτοῦ του και πήγαινε μπροστά... Τὸν εἶχανε φερμένο ἀπὸ τὸ Μπᾶσι τὸ σταυρὸ, τὸν ἔστειλε ἡ θηγατέρα τοῦ πεθαμένου και τὸν ἐπήγαιναν μὲ τὸν εἰστήσαν στὸ μνήμα του... Στὸ σταυρὸ ἦτανε γραμμένον IN MEMORIAM και ἀπὸ κάτω τ' ὄνομα τοῦ γέροντος: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΠΑΤΙΣΤΑ ΦΙΕΡΑΜΟΣΟΑ και ἡ ἡλικία του: Κτ' ὁ παπὰς τοὺς συντρόφεινε γιὰ νὰ διαβάσει μὴν εἰσὴ.

Πήγα μαζί τους... Ὅταν ἐφτάσαμε στὸ κοιμητήρι μὲ τὴ μισογερμισμένη μάντρα, οἱ Νασιολιτάνοι διανοικεῖνταν νὰ βροῦνε τὸν τάφο τοῦ γέροντος. Κανένα σημάδι δὲν ἴσθηχε. «Ἐδῶ εἶνε!...» «Ὅχι, ἐδῶ!» ἔλεγον ἄλλοι. Καὶ πὸ πέρα ἄλλος ἔλεγε: «Ἐδῶ! Ἐδῶ!» Καὶ φωνάζανε ὄμοι μαζί και παρὰ λίγο νάρθουν στὰ χέρια, ἂν δὲν ἔμτανε στὴ μέση ὁ παπὰς νὰ τοὺς χωρίσει:

—Σούτ, μορὲ ἀλόστημο! τοὺς ἐφώναξε, πού βροσκασατε ;... Νά! ἐδῶ τὸν εἶχαμε τὸ συγκεκριμένο τὸ Τζῖο Μπατίστα!

Καὶ χτύπησε μὲ τὴ μπαστοῦνα του ἕνα μακροῦλό σπαθὶ ἀπὸ χῶμα, πού ἀπάνω του εἶχαν φερτοῦσες σφαιροῦλια κ' ἀγκάθια... Σκιάσανε μιά τρίπα, στήσανε τὸ σταυρὸ κ' ὁ Λούκας ἔτριψε ἕνα στεφανιάκι ἀπὸ ἀγρολιούλινδα και τὸ κράμασε πάνω του. Ἐπειτα γονάτισε στὸ χῶμα κ' ἔσθη ὄρα ὁ γέροντος παπὰς ἐδιάβαζε τὴν εἰσὴ και οἱ ἄλλοι σταυροκοπιῶνταν ἔξωκεπαι και μισομυρῖζαν «Ἄμην... Ἄμην» και «Ἀλληλουῖα», κ' ἠχορὸς ὁ Λούκας ἔλαιγε μωλωχτά κ' οἱ λυμιοὶ ἐτάραζαν τοὺς ὄμιους του.

—Ἐτέργουμ πάσαι ντὸς ἔϊ, Ντόμιε! (Τὴν αἰωνίαν γαλήνην δὸς αὐτῷ, Κύριε!) εἶπε ὁ παπὰς τελειώνοντας.

Ἐπειτα ξαναγύρισαν στὴν πόλη και πήγαινε στὸ καφισαντὰν οἱ περισσότεροι.

Ὁ ἄλφιο ζοῦσε μιά φανερά μὲ τὴν Καριέλα, πού τὴν εἶχε κατακτήσει. Κι' ὄχι μόνο οἱ σιγαριώτες του, μὰ οἰτε και οἱ ντάπιοι—οἱ ἀνθρώποι τοῦ κεραιοστασιού κ' οἱ παζαριῆτες—ἀποκοτοῦσαν νὰ τοὺς πᾶρουν. Οἱ Νασιολιτάνοι διηγόνταν πῶς ὁ Σικελὸς εἶχε κάνει κάμποσα χρόνια τὸν κάτεργο. Κ' ἔπειτα ὄμοι καταλάβαιναν πῶς βρισκόνταν μπροστὰ σ' ἕναν ἀπὸ κείνους τοὺς σπάνιους μὰ θανατοῦς ἔρωτες, πού ἀνάβουν ἀξαφνα μαζί σὲ διὰ φλογερός καρδιές κ' ἀνταπερνόνταν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, σὲ διὰ πιστολιές...

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ ἄλφιο κοιμότανε στὸ σπῆτι τῆς ἐρωμένης του και τὸ βράδι τὴ συντροφεινε στὸ σαντὰν. Ἐπιανε μιά θέση σὲ μιά γωνία κ' ἀπὸ κει, συγκεκριμένως κ' ἀμήλιτος, παρακοιλοῦσθε τὴν κίνηση, ρομφάνας ἀργά-ἀργά τὰ ποτιὰ πού τοῖστέλενε κείνη, ἡ ρομφάνοντας τὴν πίπα του.

Ἡ Καριέλα ἐξακοιλοῦσθε εὐσυνειδήτητα τὸ τραγοῦδι της, μὰ ἦτανε φανερό πῶς εἶχε χάσει μιά τὴν προσητὴ τῆς ἀλλεγρία.

Κεῖνο τὸ ἀλογόμαστο πάθος τῆς εἶχε παραῖξει τὴν καρδιά, ὅπως σημεδαίνε πάντα μὲ τὴς πεταλοῦδες αὐτῆς τὸ ἔρωτα, πού στὸ τέλος τοῖσλουφρῖνεται... Ὅταν ὁ Σικελὸς κάμφανε πάνω της τὰ μαγενητὰ του μάτια, ἡ σαντέξα ἔχανε τὴς ἀπάνων νότες κ' ἔλεγε πῶς θὰ οὐβῆ, ὡς πού τὰ βιολιά σκέπταν τὸ τραγοῦδι της κ' ἡ Καριέλα πήγαινε νὰ καθῆση κοντὰ στὸν ἄλφιο, ξαρωμένη σάν ἐρωτικὰ γαυτοῦλα...

Μὰ οἱ ἄλλες διὰ—ἡ Πάολα κ' ἡ Μιραντολίνα—ἐθριάμβεναν, ἀπόρροβλητες ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτῆς, μοιράζοντας σὲ ὄμιους τὰ χαμόγελά τους... Ὁ κατεπᾶν Ρόζκα εἶχε βγάλει τώρα μιά διαταγή: Οἱ ἀνθρώποι του δὲ θάχρονταν πιά παρὰ τὸ Σαββατοκύριακο μόνο στὸ καφισαντὰν. Κ' ἔτσι ὁ ἄλφιο, πού εἶχε ἔξωκεπαι ἀπὸ κοντὰ τους, ἦταν μὰ ἥσυχος τώρα. Γιατὶ στήν ἀρχὴ, μερικὸ ἀπὸ τοὺς σιγαριώτες του θέλησαν νὰ τὸν γλιτώσουν ἀπὸ κείνο τὸ πάθος και βάλθηκαν νὰ τὸν ὀμνήγουν, μὰ ὁ πεισματάρης Σικελὸς τοὺς ἀντίστοιξε: —«Τζῖοτὸ! Τζῖοτὸ! δὲν ἔχοιμουμ σὶς τράτες... Ὅθ μείνουμ μὲ τὴν Καριέλα!...» Κι' οὔτε συλλογιζόντανε τὴ μάνα του και τὴν ἀδερφή του, πού τίς εἶχε ἀφήσει ἀποστράτετες στήν πατριδα, οὔτε λογάριζε πού θὰ πήγαινε νὰ τελέψη αὐτοῦνη ἡ δουλειά...

Και ἡ ζωὴ κινούσε ἔτσι στὸ λιμάνι. Ἡ πόλη μας κ'

ΕΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Σ.

Λουλοῦδι προφαντὸ τῆς Ἀλεξάνδρειας, συντελήρωσε τὰς σπονδὰς τῆς στῆ Γενεθὴ και φέτος θὰ κάμη τὴν ἐμφάνισιν τῆς στ' ἀθηναϊκὰ σαλόνια. Λεπτὴ, ὑψηλὴ, αἰθερία, τὴν χαρακτηρίζει μιά χάρις πού μαγεῖνε. Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς μουσικῆς, ἀρρυθρῆς. Ἡ τουαλέττες τῆς ἀντιπροσωπεῖουν τὴν τελευταία λέξι τῆς Λαנדὴν και τῆς Σανέλλ. Τὰ μάτια τῆς προσελκύνουν τὸ θαυμασμό, σὲ ἀντάγειες γχοὶ και πράσινες.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ἀπειρία δεξιῶσεων φέτος, αἱ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀναγγέλλονται μὲ προσδιορισμένην ὄραν ἐνάφξεως και τέλους, κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθιμον.

—Μεταξὺ τὸν δεξιῶσεων λίαν ἐπιτυχῆς ἦτο λευκὸς χορὸς παρὰ τῶ κ. και τῆ κ. Ἄντ. Σταθῶν. Μέσα σ' ἕνα διάκοσμον φαντασμαγορικὸν ἀπὸ σπάνια ἔργα τέχνης, διεψευτημένα μὲ μασετρίαν προῦποθητῶν καλλιτεχνικῶ γούστο, εἶχαν συγκεντρωθεῖ εἰμφορες και χαριτωμένες Μλακ-φίς, μεταξὺ τὸν ὁποῖων πλείον χαριτωμένες αἱ δεξ Ἄντ. Σταθῶν.

—Τὸ κριωότερον κοσμικὸν γεγονός τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ γάμοι τῆς δος Ἀλεξάνδρας Π. Σταῖου μετὰ τοῦ κ. Πλ. Νεγρεπόντη.

—Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ. και τῆς κ. Δ. Βασιλείδῃ. Ὁραῦτατα αἰθουσα, σενάριο καλλιτεχνικὸ, παλαιὰ ἐπιπλᾶ, καθέριτες βενετσιάνικαι, γωνιές ἐκός, παντοῦ ἀμυγδαλιές, τριαντάφυλλα και ζημπούλια, σὲ τόνους ντεκαραντέ ροῦ, σποφες πολίτημες, εἰκόνας σκεπῆς.

—Ἡ ἐμφάνισις τῆς νύχης θημίζει τὴν μαγενητικὴ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, μὲ ἄσπρο μαζούρατον φόρεμα, πού ταίριαζε τὸσον εἰμφορα στήν ἀγαλιματένια κομοστασία τῆς, τὸ κομψόλοκο πρόσπο τῆς ἐπλαισιώοντο μὲ τοροῦντα ἀπὸ στροφᾶς, πού συγκεντρωθὸς τὸ πολίτηγον και μαζούρατον πέπλο τῆς, τὸ ὁποῖον κρατοῦσαν διὰ ὄρωτατα κοριστάκια—τῆς κ. Γρ. Ἀργυροπούλου—μὲ ἄσπρα ζωρῆτ φορέματα και ὁ μικρὸς Ν. Μελέγκοβιτς.

—Τὸ εκορτέζ τὸν δεσποινίδων γίγνε ἀπὸ τὸ ὄρωιο ζευγάρι ἀτετελεῖτο ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Ἰουάνην Νεγρεπόντη μὲ μῶδ ροῦ ταρτά, Λώρην Σταῖου μὲ ροῦ ροῦ ζωρῆτ, κ. Μέλω Ἀλεξανδροπούλου μὲ ροῦ και ροῦ φόρεμα, Ἰρέν Ν. Μαζκά μὲ πράσινο φωτεινὸ σίνιλον, Δ. Μιταράκη μὲ ροῦ, Μπεμπέλα Μιταράκη μὲ μπλε-οσεάν, Ἀλεξ. Σταῖου μὲ κόκκινα, Λιλὴ Πετροκοκκίου μὲ πράσινο ὄρωιο σίνιλον, κ. Δελγηάνη μὲ βελούδο-μαρόν, κ. Π. Πετροκοκκίου μὲ μαῦρο και ἄσπρο φόρεμα, δ. Ρενέ Νεφρούτι, μὲ ρεζεντά, δ. Τ. Καλοζορῆ μὲ μπλε, κ. Ἡσαΐα μὲ καρὲ ζωρῆτ, δ. Ψιακὴ μὲ μπλε κοπενάγκ μωρό.

—Ἐπίσης παρεῦρεθησαν κ. και κ. Ζάν Νεγρεπόντη, κ. και κ. Ν. Γεωργίου, κ. και κ. Κ. Γεωργιάδῃ, κ. και κ. Πετρίστῃ, κ. και κ. Τεοροινά, κ. και κ. Μιταράκη, κ. και κ. Ν. Μαζκά, κ. και κ. Ψιακὴ, κ. και κ. Ἐμιμονούλ, κ. και κ. Κ. Γουλιμῆ, κ. ἄ.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΒΘΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἔξωφύλλου εἶνε ἔργον τοῦ Φ. Κέλλερ, φέρει δὲ τὸν τίτλον: «Ἡρῶ και Λέανδρος».

ΒΑΙΤΤΗΣΕΙΣ

—Τὸ νέον ἔτος ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολιμηθήσας τὸ χαριτωμένον ἀγγελοῦδι τοῦ κ. Ἐδαγγέλου Καμποροπούλου ἡ χαριτωμένη δις Ἐθδοῦσα Ε. Νικητιάδου, ὀνομάσασα αὐτὸ Μάρων. Τοῖς εὔχομεθα νὰ ζῆση χρόνια πολλά.

ὄλα τὰ περιχώρα χορτάσανε ψάρι ὄμοι κείνο τὸ καλοκαίρι. «Πιστὸ φρέσκο! φρέσκο!»

Σάν ἦσθε τὸ γινόσπο, μὲ τὰ πρωτοβόρεια, οἱ ἀνεμότρατες ἐτοιμάστηκαν γὰ φεγγάλια. Ὁ κατεπᾶν Ρόζκα νὰ Μπᾶσιμαφο ἐθεόσησε τὰ χαριὰ του στὸ Προξενεῖο κ' ἔδωκε τὴ διαταγὴ νὰ λύσουν τὰ παλαμῶρα.—Σαβόδιαα!... Ἐβίδα λὰ Γκερῆστα!

Καὶ τὰ διὰ κόκκινα παντὰ μάζουραν-μάζουραν, ὡς πού χάθρηκαν στὸ γχορῖο φόντο τ' οὐρανοῦ και τῆς θάλασσας...

Ὁ ἄλφιο ἔμεινε στὸν τόπο μας μὲ τὴν Καριέλα. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

